

Arrest

nr. 286 781 van 29 maart 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE DECKER
Kouterstraat 20
9140 TEMSE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DE DECKER en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 31 juli 2020 en verzoekt op 25 augustus 2020 om internationale bescherming. Op 24 maart 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die die volgende dag aangetekend wordt verzonden aan verzoeker, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig uit dorp Shar Mokhe gelegen in district Haskah Mena (Deh Bala), provincie Nangarhar. U woonde daar samen met uw moeder, twee zussen en

broer. Vijf tot zes jaar voor uw vertrek uit Afghanistan kwam Daesh aan de macht in uw regio. Alle mensen in uw regio steunden Daesh.

U ging naar school tot uw twaalfde. Doordat u zelf een beroep wilde leren en door de opkomst van Daesh in uw regio, stopte u met school. U ging vervolgens enkele jaren naar de madrassa. Op uw zestiende begon u te werken als leerjongen in een autogarage. Hierop opende u uw eigen garagewinkel in Kotawal bazaar waar ook het districtshuis gelegen is. Enkele dagen na de opening werd u benaderd door officieren van het districtshuis. Zij vroegen u hen te bellen in het geval u munitie in een wagen zou zien liggen.

Een maand na de opening, kwam er een chauffeur die u vroeg om één band van zijn wagen te vervangen en de andere drie op te pompen. Er zaten tevens verschillende inzittenden in de auto. U zei dat u geen krik had, waarop de chauffeur tegen u zei dat er een krik in de auto lag. Toen u die uit de auto wou nemen, merkte u op dat er munitie in de wagen lag. U toonde niet dat u dit had gezien en werkte, zonder meer, aan de banden van de wagen. Eenmaal de chauffeur en de andere mannen waren vertrokken, belde u naar het districtshuis en informeerde u dat er een auto met munitie in naar het districtshuis reed. De auto werd aan de controlepost tegengehouden door de autoriteiten en de inzittenden werden gearresteerd. Ze bleken leden van Daesh te zijn.

Enkele dagen later kreeg u via uw maternale oom een brief van Daesh. Hierin stond dat u beschuldigd werd van spionage en dat u zich diende aan te melden voor de rechtbank van Daesh. U ging niet in op deze brief en ging de volgende dag weer werken. Diezelfde nacht kwamen leden van Daesh naar uw huis. Zij waren op zoek naar u. Uw moeder hoorde hen voor jullie deur zeggen dat ze u wilden ontvoeren en naar hun rechtbank wilden brengen. Uw moeder rende naar u en zei dat de Daesh leden zouden binnenkomen, zelfs al zouden jullie de deur niet opendoen voor hen. Ze zei tegen u om naar de burens te gaan en u daar te verstoppen. U deed dit. Hierop opende uw moeder de deur voor de Daesh leden. Ze controleerden het huis, maar vonden u niet. Ze zeiden tegen uw moeder dat als ze u zouden zien, ze u zouden vermoorden.

De volgende dag keerde u weer naar huis. U nam afscheid van uw familie. U wandelde door de velden naar Shorgar. Van daar ging u naar Nali Sahi. Daar werd u voorgesteld aan een chauffeur, die u naar Dusarakkah reed. U vertelde heel uw verhaal aan een man genaamd N., die u daar ontmoette. U verbleef één nacht in zijn huis. N. contacteerde een andere persoon om hulp voor u te vragen. U ging vervolgens naar het huis van die andere persoon en verbleef daar ook gedurende één nacht. Van daaruit begon u aan uw reis uit Afghanistan.

U verliet Afghanistan omstreeks augustus 2018. U kwam na een reis van ongeveer twee jaar aan in België. U diende uw verzoek om internationale bescherming in op 25 augustus 2020.

Een maand na uw vertrek werd uw broer ontvoerd door Daesh. Sindsdien hebben jullie geen nieuws over hem ontvangen.

Ter staving van uw verzoek legt u uw taskara neer, alsook een brief van Daesh en een brief van de dorpsoudsten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest dat de leden van Daesh u zullen vermoorden, omdat zij u ervan verdenken hen te hebben verraden bij de autoriteiten (CGVS p. 25 en p. 26). Gelet op het geheel van tegenstrijdige en weinig aannemelijke verklaringen die u aflegt gedurende uw persoonlijk onderhoud, dient echter te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielmotieven.

Ten eerste zijn uw verklaringen over het tijdstip van het openen van uw winkel volledig tegenstrijdig, waardoor er onmiddellijk grote vraagtekens ontstaan bij de waarachtigheid van het bestaan van uw eigen winkel. Zo verklaart u initieel dat u één maand in uw winkel werkte op het moment dat de chauffeur u benaderde (CGVS p. 25). Later zegt u plots dat u ongeveer twee jaar in uw winkel heeft gewerkt en dat u die gedurende ongeveer twintig maanden heeft gehad. U herhaalt dit meerdere malen. Wanneer u op het verschil in uw verklaringen wordt gewezen, geeft u geen overtuigende verklaring. Zo zegt u dat u een maand werkte in uw eigen winkel en twintig maanden in de winkel van uw leerkracht. Gelet op de duidelijke en meerdere vragen die u werden gesteld over uw eigen winkel en de frequentie van uw antwoorden waarin u zei dat u twee jaar of twintig maanden heeft gewerkt in uw eigen winkel, overtuigt uw antwoord absoluut niet (CGVS p. 29). Door deze flagrante tegenstrijdigheid kan er maar weinig geloof worden gehecht aan uw profiel als winkeleigenaar. Hierdoor komt automatisch ook de geloofwaardigheid van uw problemen reeds op de helling te staan.

Verder valt op dat uw verklaringen op het CGVS verschillen van uw verklaringen op de DVZ. Zo verklaart u aanvankelijk tijdens uw relaas op het CGVS dat u een krik ging lenen in een andere winkel en dat u munitie in de wagen zag liggen toen u terugkeerde naar de wagen waarvan u de banden ging vervangen (CGVS p. 25). Op DVZ verklaarde u echter dat de krik die u nodig had in de auto van het Daesh lid lag en dat u de ammunitie zag toen u de krik uit de auto nam (CGVS Vragenlijst 5). Wanneer u op deze tegenstrijdigheid wordt gewezen, ontkent u plots meerdere malen dat u tijdens uw relaas verklaarde dat u een krik ging halen in een andere winkel. U zegt dat de Daesh-leden tegen u zeiden dat ze een krik bijhadden (CGVS p. 28). Deze plotse aanpassing aan uw verklaringen en ontkenning van uw eerdere verklaringen doen in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Aan het voorgaande kan nog worden toegevoegd dat het erg vreemd is dat u geen krik bezat, gezien u de eigenaar was van een garagewinkel en een krik in dit kader één van de basisbenodigdheden is. Wanneer u hierop wordt gewezen, geeft u geen overtuigend antwoord. Zo zegt u dat u enkel herstellingen uitvoerde aan kleine auto's en dat grote auto's niet naar uw winkel kwamen (CGVS p. 27). Er kan redelijkerwijs worden gesteld dat zelfs indien u enkel kleine auto's herstellde, u hiervoor een krik nodig had. Wanneer u verder wordt gevraagd waarom de chauffeur naar uw shop kwam, geeft u geen overtuigend antwoord. U zegt dat de chauffeur niet wilde komen, maar dat hij een platte band had. Wanneer u wordt gevraagd waarom de chauffeur dan niet naar de winkel naast u ging waar ze wel grotere auto's behandelen, zegt u plots dat daar niemand was en dat uw shop de eerste is die men tegenkomt (CGVS p. 28). Dat de winkel naast de uwe gesloten was, valt evenwel niet in overeenstemming te brengen met uw eerdere verklaringen waarbij u aangaf dat u naar de winkel naast u ging om een krik te halen en dat u die daar ook kreeg. Gezien de chauffeur u bovendien ook zelf aanmaande om een krik te lenen bij die winkel, overtuigt uw antwoord absoluut niet (CGVS p. 25).

Voorts is het vreemd dat de auto werd tegengehouden aan de controlepost en de inzittenden werden gearresteerd, waarna zij u er onmiddellijk van verdachten hen te hebben verraden (CGVS p. 25 en p. 26). Dit is des te vreemder gezien u verklaart dat in uw regio iedereen pro-Daesh was (CGVS p. 23). U verklaart bovendien dat de Daeshleden dachten dat u zelf ook voorstander van hen was omdat zij machtig waren in uw regio. U wordt daarom ook gevraagd waarom de Daesh-leden u verdachten wanneer ze tegengehouden werden aan de controlepost, gezien ze aan een controlepost sowieso tegengehouden konden worden. U geeft een antwoord dat niet overtuigt. U zegt dat u het niet weet, maar dat u denkt dat ze route al eerder hadden gebruikt en toen niet waren tegengehouden (CGVS p. 28). Uw onlogische verklaringen hieromtrent doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder dient ook te worden opgemerkt dat het opvallend is dat u pas aan het einde van uw persoonlijk onderhoud, wanneer u wordt gevraagd waarom u het districtshuis belde, zegt dat officieren van het districtshuis u twee tot drie dagen na het openen van de winkel hadden gevraagd om hen te bellen wanneer u munitie zou zien (CGVS p. 29). De laattijdige vermelding van dit gesprek doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden problemen met Daesh.

Verder is uw eigen gedrag gelet op de dreigende situatie erg bizar. Zo is het vreemd dat u verklaart dat u niets deed nadat u de brief van Daesh had gekregen. Uw moeder had gezegd dat u zich geen zorgen hoefde te maken en dat er niets zou gebeuren. U wordt erop gewezen dat het eigenaardig is dat u een dreigbrief krijgt, maar gewoon blijft verder werken en uw moeder simpelweg zegt dat u zich geen zorgen hoeft te maken. U zegt dat uw moeder en broer de brief wel serieus namen, maar dat ze u dit niet wilde laten merken omdat u jong was (CGVS p. 29). Indien dit zo zou zijn, blijft het vreemd dat jullie niet concreet reageerden op de brief of niets ondernamen om u veilig te stellen. Dit vreemde gegeven doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Verder is het vreemd dat u zegt dat uw moeder zei dat

u zich geen zorgen hoeft te maken, dat een dorpeling de brief misschien had gestuurd en dat jullie niets deden, maar dat u desondanks stiekem naar uw winkel ging (CGVS p. 25 en p. 29). Dit gedrag strookt niet met het gebrek aan zorgen waarover u spreekt. Bovendien houdt het weinig steek om stiekem naar uw winkel te gaan, terwijl u in de winkel zelf gewoon toegankelijk en aanspreekbaar bent. Wanneer u wordt bevraagd over het nut van uw stiekeme routes naar het werk, geeft u een antwoord dat evenmin steek houdt. Zo zegt u dat mensen u daar inderdaad wel zagen, maar dat Daesh leden een regel hebben waarbij ze mensen die hun wet overtreden drie dagen de tijd geven (CGVS p. 29). Het blijft onduidelijk waarom u dan op stiekeme wijze naar uw winkel ging. Bovendien is het, gelet op uw kennis over deze wet, nog vreemder dat u en uw familie niets ondernamen om u veilig te stellen. Uw onlogische handelen doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Tot slot dient nog te worden opgemerkt dat er weinig geloof kan worden gehecht aan de ontvoering van uw broer (CGVS p. 1 en p. 30). Ten eerste heeft u deze ontvoering niet vermeld bij DVZ, wat onmiddellijk vragen oproept (DVZ dossier 2016168; CGVS p. 1). Ten tweede kan er, zoals supra vastgesteld, geen geloof worden gehecht aan uw relaas waardoor ook automatisch afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van de ontvoering van uw broer, als gevolg van uw problemen.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud plaatsvond op 6 juli 2021 en dus voordat de taliban in augustus 2021 de macht overgenomen hebben. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht zijn geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw taskara heeft betrekking op uw Afghaanse nationaliteit, die hier niet onmiddellijk in twijfel wordt getrokken. Wat betreft de brief van Daesh en de brief van de dorpsoudsten moet worden opgemerkt dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EASO Country Guidance: Afghanistan** van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.*

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan

Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers

terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Haskah Mena, Nangarhar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene preciaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, **UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security** van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sq_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij heeft middels haar nota met opmerkingen van 11 mei 2022 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzocht om de voorliggende zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet

van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure voortaan ook kan op verzoek van één van de partijen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1.

Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen syntheseseminarie wenst neer te leggen of de syntheseseminarie.

Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het procedurestuk ook “verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure”.

§ 2.

De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen syntheseseminarie zal neerleggen of van de syntheseseminarie. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de procedurestukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.

§ 3.

Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen.

Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten.”

Verzoeker heeft in de voorliggende zaak geen bezwaar kenbaar gemaakt tegen de behandeling van zijn dossier via een louter schriftelijke procedure.

De Raad is evenwel niet ingegaan op het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 41, tweede alinea, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Na een theoretische uiteenzetting over het hoorrecht, stelt verzoeker dat, in strijd met wat de verwerende partij stelt in de bestreden beslissing, niet kan worden aanvaard dat het zomaar aan hem toekwam om nieuwe relevante documenten ter staving aan te brengen, waarbij in ontkennend geval de verwerende partij ervan kan uitgaan dat de taliban geen concrete impact hebben op de persoonlijke situatie van verzoeker. Volgens verzoeker kan een en ander in elk geval niet worden afgeleid uit de artikelen 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet en 17, § 3, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003). Een dergelijke wijziging in de politieke situatie van Afghanistan kan niet eenzijdig door verzoeker door middel van bijkomende stukken worden verholpen en vraagt om een terdege beoordeling van de gewijzigde situatie en de persoonlijke toestand van verzoeker conform artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betoogt verder dat er in asiel een bewijslastverdeling geldt tussen de asielaanvrager en de verwerende partij en dat deze laatste zijn Afghaanse afkomst niet betwist. De argumentatie van de verwerende partij om spontaan zonder enige uitnodiging het bewijs te leveren dat een dermate radicale gebeurtenis een concrete impact heeft, is, zo stelt verzoeker, volledig in strijd met deze bewijslastverdeling. Daarenboven is dit praktisch ook bijzonder moeilijk te organiseren zonder een bijkomend verhoor. Verzoeker verwijst ter zake naar arrest nr. 270 813 van de Raad van 31 maart 2022 en stelt dat de vaststelling hierin in verband met het niet opnieuw gehoord zijn ook voor hem opgaat waar hij reeds in juli 2021 werd verhoord en pas op 24 maart 2022 een negatieve beslissing mocht krijgen. Verzoeker ging er, gelet op de lange wachttijd, vanuit dat hij opnieuw zou worden opgeroepen, gelet op de radicaal gewijzigde situatie in Afghanistan. Door aldus te oordelen dat een en ander geen concrete impact heeft op de situatie van verzoeker zonder hem op enige wijze te horen, schendt de verwerende partij luidens het verzoekschrift dan ook het hoorrecht van verzoeker. Er kan immers geen twijfel over

bestaan dat deze radicaal gewijzigde nieuwe omstandigheden, in het licht van de door verzoeker reeds afgelegde verklaringen, hoogstwaarschijnlijk een bijzondere impact hebben op de situatie van verzoeker. Verzoeker besluit dat het dus ontegensprekelijk gaat over een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop kan hebben.

3.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op een schending van (artikel 1 van) het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker wijst erop dat er rekening dient te worden gehouden met zijn specifiek profiel, namelijk dat van een man die slechts tot zijn twaalfde naar school ging en met een beperkte intellectuele capaciteit. Volgens verzoeker blijkt doorheen het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) duidelijk dat hij vragen heeft beantwoord op een opvallend simpele manier, wanneer de vraag eigenlijk complexer is, maar wat hij niet beseft. Hij stelt dat het vaak gaat om vragen welke op zich weinig relevant zijn voor het vluchtrelaas en geeft hiervan twee voorbeelden, waarbij het volgens hem duidelijk wordt dat hij vaak op een beperkte manier zijn antwoorden formuleert, daarbij niet volledig is in zijn antwoorden of minstens onvoldoende duidelijk. Dit soort antwoorden, niet te kwader trouw, kunnen, aldus verzoeker, uiteraard leiden tot een verkeerd begrip van wat hij bedoelde en tot schijnbare tegenstrijdigheden.

Verzoeker stelt vast dat dit hoogstwaarschijnlijk ook het geval is wat betreft de tegenstrijdigheden die in de bestreden beslissing worden opgeworpen. Een duidelijk voorbeeld is de, op het eerste zicht, terechte vaststelling dat het merkwaardig is dat verzoeker geen krik in zijn zaak heeft aangezien hij zich specialiseert in het herstellen van banden. Wanneer men verzoeker met deze vraag confronteert, is het duidelijk dat hij eerst niet voldoende specifiek heeft geantwoord en dat hij niet de juiste soort krik had voor dat type voertuig dat zich aan zijn zaak aanbood nu hij normaal niet dat soort voertuigen herstelt. Nog volgens verzoeker stelt eenzelfde probleem zich omtrent de tegenstrijdigheden in verband met de opening van zijn winkel en het incident met Daesh aan zijn winkel. Na confrontatie met de opgeworpen tegenstrijdigheden blijkt dat verzoeker maar moeilijk beseft dat hij voor een normaal verstaander onvoldedige antwoorden geeft.

Los van deze omstandigheden, benadrukt verzoeker dat hij afdoende overeenstemmende verklaringen heeft afgelegd welke zijn profiel als laaggeschoolde Afghaanse man bevestigen en toont hij een voldoende kennis van de streek, overeenkomstig artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet. Hij toont volgens hem dan ook een voldoende vrees aan om de vluchtelingenstatus te worden toegekend.

Minstens kan de bestreden beslissing luidens het verzoekschrift niet worden gevolgd waar geen toepassing kan worden gemaakt van het subsidiaire beschermingsstatuut, gelet op de specifieke omstandigheden die reeds waren uiteengezet in arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 in verband met de situatie van terugkeerders. Verzoeker betoogt tot slot dat hij zijn vrees bij terugkeer nog verder zal actualiseren met bijkomende landeninformatie zodra deze beschikbaar is.

3.1.3. Op basis van hetgeen voorafgaat, vraagt verzoeker de Raad om hem de vluchtelingenstatus te willen toekennen, ondergeschikt om hem subsidiaire bescherming te verlenen en uiterst ondergeschikt om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar het commissariaat-generaal voor bijkomend onderzoek.

3.2. Stukken

3.2.1. Ter staving van zijn betoog voegt verzoeker geen bijkomende stukken bij het voorliggende verzoekschrift.

3.2.2. Op 3 maart 2023 maakt verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota over, met daarbij gevoegd volgende stukken:

- foto van een *screenshot* (stuk 1);
- The Washington Post, "*Taliban send hundreds of fighters to eastern Afghanistan to wage war against Islamic State*", 22 november 2021 (stuk 2);
- Ariana News, "*Dozen of Daesh members surrender in Nangarhar*", 5 oktober 2022 (stuk 3);

- UNHCR, "Guidance note on the internationale protection needs of people fleeing Afghanistan", februari 2023 (stuk 4);
- DRO, "Afghanistan conference : The Human Rights Situation after August 2021", 28 november 2022 (stuk 5).

3.2.3. Op 3 maart 2023 maakt de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota over waarin zij verwijst naar volgende rapporten:

- EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- COI Focus, "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022", 23 september 2022;
- COI Focus, "Afghanistan, Veiligheidssituatie", 5 mei 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments", 4 november 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan", januari 2023.

Bij deze aanvullende nota wordt tevens volgend stuk gevoegd:

- COI Focus "Afghanistan Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 23 september 2022.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste

lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

3.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.3.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan

de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

3.3.5. Verzoeker hekelt in het eerste middel dat hij na de machtsovername niet opnieuw gehoord is door het commissariaat-generaal en werpt de schending op van artikel 41 van het Handvest en van het hoorrecht.

Zoals hoger reeds uiteengezet, is de Raad bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming gehouden aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden.

Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de politieke situatie en de conflictdynamiek in Afghanistan radicaal zijn veranderd toen de Verenigde Staten hun troepen hebben teruggetrokken en de voormalige Afgaanse regering half augustus 2021 ineensloot, waarna de Taliban de macht overnamen en het Islamitisch Emiraat Afghanistan (IEA) weer oprichtten.

Dit is onmiskenbaar een nieuw feit dat heden aan de orde is, waarvan de commissaris-generaal op de hoogte is, zoals blijkt uit de bestreden beslissing, en dat tevens uitgebreid onder de aandacht wordt gebracht door verzoeker in het verzoekschrift en voornamelijk in de aanvullende nota's van beide partijen.

Deze machtsovername is gebeurd voordat de commissaris-generaal een beslissing inzake het thans voorliggende verzoek om internationale bescherming heeft genomen en de bestreden beslissing maakte aldus een beoordeling van de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoeker in de hiervoor geschetste context.

De Raad herinnert eraan dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming zich niet kan beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar tevens een toekomstgerichte beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade vereist in het licht van actuele landeninformatie en de individuele omstandigheden van verzoeker. Verzoeker moet in navolging van een fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan waarbij de Taliban heden functioneren als een *de-factoregering*, de mogelijkheid krijgen om op passende wijze, in het licht van deze ingrijpende gebeurtenissen in Afghanistan, relevante elementen aan te brengen zodat een zorgvuldige, correcte en volledige beoordeling van een eventuele nood aan internationale bescherming gebeurt. Indien de specificiteit van de zaak dit vereist, kan dit gebeuren middels een nieuw persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal.

Verzoeker, die op 6 juli 2021 werd gehoord in een persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal, werd niet opnieuw gehoord in navolging van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan. Deze handelwijze van de commissaris-generaal ontnemt verzoeker evenwel niet de mogelijkheid om zijn verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen of te wijzigen in het licht van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan en desgevallend, in de huidige stand van de procedure, individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen. Immers kan verzoeker dit bewerkstelligen via het verzoekschrift en via een aanvullende nota. De Raad wijst er bovendien nog op dat, zo weze herhaald, het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald en dat verzoeker zijn opmerkingen en stukken niet enkel gedurende het persoonlijk onderhoud kan neerleggen, maar dat hij dit ook daarbuiten kan doen. Dit laatste volgt uit artikel 17, § 3, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, dat bepaalt dat de verzoeker om internationale bescherming, diens advocaat of vertrouwenspersoon de mogelijkheid hebben om aanvullende opmerkingen en stukken aan het commissariaat-generaal over te maken, waarna ze bij het individueel dossier van de verzoeker worden gevoegd en waarmee door de commissaris-generaal bij de beoordeling van het verzoek rekening dient te worden gehouden indien deze tijdig bezorgd werden. Verzoeker kan zich niet verschuilen achter zijn veronderstelling, gelet op de lange wachttijd tussen zijn persoonlijk onderhoud en de bestreden beslissing, dat hij opnieuw zou worden opgeroepen voor een gehoor, om te

verschonen dat hij zelf geen concrete elementen tijdens de administratieve procedure heeft aangebracht die aantonen dat de machtsovername een concrete impact heeft op zijn persoonlijke situatie.

Hoewel verzoeker niet opnieuw werd gehoord in navolging van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan en hij geen bijkomende stukken over de gevolgen hiervan op zijn nood aan internationale bescherming overmaakte, wijst de Raad erop dat de verwerende partij middels de bestreden beslissing de gewijzigde situatie in Afghanistan mee in rekening heeft gebracht en tevens in haar aanvullende nota van 3 maart 2023 de landeninformatie heeft geactualiseerd.

Zoals reeds aangestipt, is de Raad ertoe gehouden een volledig en *ex nunc*-onderzoek te voeren van zowel de juridische als de feitelijke gronden van een beroep. Hij is daarbij verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, *Alheto*, ptn. 105-106, 118). De Raad onderzoekt steeds of hij de bestreden beslissing kan bevestigen of hervormen (artikelen 39/2, § 1, tweede lid, 1°, en 39/76, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet). De Raad kan daarnaast de bestreden beslissing vernietigen, hetzij omdat hieraan een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet).

In casu is de Raad van oordeel dat verzoeker ruimschoots de mogelijkheid heeft en heeft gehad om in zijn verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze te duiden welke invloed de machtsovername door de taliban sinds augustus 2021 heeft gehad op zijn eigen persoonlijke situatie. Verzoeker heeft dit echter nagelaten. Verzoeker kan ook niet dienstig verwijzen naar het arrest van de Raad met nummer 270 813 van 31 maart 2022. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele situatie in Afghanistan.

In casu wordt vastgesteld dat verzoeker niet opnieuw moest worden gehoord door middel van een nieuw persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal.

Nu verzoeker niet concreet uiteenzet welke elementen hij had willen aanvoeren, maakt hij een schending van het hoorrecht, in de zin van artikel 41 van het Handvest, niet aannemelijk (HvJ 10 september 2013, C-383/13 *PPU, M.G. e.a.*, pt. 38 e.v.).

3.3.6. De Raad is zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

De Raad oordeelt dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren.

3.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.7.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan vermoord te zullen worden door de leden van Daesh omdat zij hem ervan verdenken hen in 2018 te hebben verraden bij de autoriteiten.

Blijkens de bestreden beslissing kan aan verzoekers asielmotieven, gelet op het geheel van tegenstrijdige en weinig aannemelijke verklaringen, geen geloof worden gehecht. Zo zijn (i) verzoekers verklaringen

over het tijdstip van het openen van zijn garagewinkel volledig tegenstrijdig, waardoor er onmiddellijk grote vraagtekens ontstaan bij de waarachtigheid van het bestaan van zijn eigen winkel en waardoor automatisch ook de geloofwaardigheid van zijn problemen reeds op de helling komt te staan. Verder (ii) valt op dat verzoekers verklaringen bij het commissariaat-generaal, over de gebruikte krik en over wanneer hij precies de munitie zag liggen in de wagen van leden van Daesh waarvan hij de banden ging vervangen, verschillen van zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Bovendien (iii) is het erg vreemd dat verzoeker geen krik bezat, gezien hij de eigenaar was van een garagewinkel en een krik, ook voor de herstelling van kleine auto's, in dit kader één van de basisbenodigdheden is. Voorts (iv) is het vreemd dat de auto, waarvan verzoeker opmerkte dat er munitie in lag, werd tegengehouden aan de controlepost en dat de inzittende Daeshleden werden gearresteerd, waarna zij hem er onmiddellijk van verdachten hen te hebben verraden. Verzoekers onlogische verklaringen hieromtrent doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. Tevens (v) doet de laattijdige vermelding van het gesprek met de officieren van het districtshuis na de opening van zijn winkel en waarin ze hem vroegen hen te bellen wanneer hij munitie zou zien verder afbreuk aan de voorgehouden problemen met Daesh. Ook (vi) is verzoekers eigen gedrag, gelet op de dreigende situatie, erg bizar. Tot slot (vii) kan er weinig geloof worden gehecht aan de ontvoering, als gevolg van zijn problemen, van zijn broer, die hij onvermeld liet bij de Dienst Vreemdelingenzaken, en dit tevens omwille van de ongeloofwaardigheid van zijn relaas. De door verzoeker voorgelegde elementen (viii) kunnen bovenstaande vaststellingen, omwille van de in de bestreden beslissing vervatte redenen, niet wijzigen.

3.3.7.2. De Raad komt na analyse van het administratief dossier, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk maakt bij terugkeer naar Afghanistan een vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin te hebben.

Er moet vastgesteld worden dat verzoeker met zijn betoog in het verzoekschrift in hoofddorde niet verder komt dan het grotendeels volharden in een aantal van zijn verklaringen bij het commissariaat-generaal, het opwerpen van losse beweringen en vergoelijkungen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij, zoals hierna zal blijken, er evenwel niet in slaagt de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen.

3.3.7.3. Waar hij er in het tweede middel op wijst dat rekening dient te worden gehouden met zijn specifiek profiel, namelijk dat van een man die slechts tot zijn twaalfde naar school ging en met een beperkte intellectuele capaciteit, merkt de Raad op dat verzoeker er niet in slaagt om aan te tonen dat zijn intellectuele vermogens dermate beperkt zouden zijn dat hij niet bij machte mocht worden geacht om zijn procedure internationale bescherming te volbrengen en in dit kader gedegen verklaringen af te leggen. Vooreerst blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij drie jaar en tot zijn twaalfde naar school ging in Afghanistan, alsook dat hij vervolgens drie tot vier jaren naar de plaatselijke madrassa ging (administratief dossier, verklaring Dienst Vreemdelingenzaken, punt 11 en notities persoonlijk onderhoud, p. 13-14). Aldus blijkt dat hij minstens over de daartoe vereiste intellectuele vermogens beschikt. Tevens wijst de Raad erop dat ook van een persoon met een geringe opleiding redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij de door hem beleefde gebeurtenissen op een coherente en consistente wijze kan uiteenzetten. Verder toont verzoeker in het geheel niet aan dat hij dermate onderontwikkeld zou zijn of dat zijn verstandelijke vermogens dusdanig zouden zijn aangetast dat hij niet bij machte mocht worden geacht om gedegen verklaringen af te leggen over zijn eigen achtergrond, problemen en situatie. Verzoeker brengt geen attest bij waaruit zulks zou kunnen worden afgeleid. Bovendien formuleerde noch verzoeker, noch zijn advocaat, enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal en merkte verzoekers advocaat op het einde van het persoonlijk onderhoud nergens op dat verzoeker een beperkte intellectuele capaciteit heeft en dat daarom van hem geen volwaardige en coherente verklaringen mogen worden verwacht. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt voorts dat dit onderhoud op normale wijze is geschied en kan geenszins worden afgeleid dat van verzoeker niet mocht worden verwacht dat hij zijn voorgehouden situatie en problemen aannemelijk zou kunnen maken middels het afleggen van spontane, doorleefde, overtuigende en geloofwaardige verklaringen en door het verstrekken van een antwoord op de bij het commissariaat-generaal aan hem gestelde vragen over zijn achtergrond, situatie en problemen.

3.3.7.4. Waar uit de notities van het persoonlijk onderhoud inderdaad blijkt dat verzoeker op heel wat vragen een kort antwoord gaf, kan hieruit niet worden afgeleid dat het steeds zou gaan om simpele antwoorden op complexe vragen. Dat verzoeker vaak op een vrij beperkte manier antwoordt op de hem gestelde duidelijke vragen, is niet onwaarschijnlijk, en dat er bijkomende vragen dienden te worden gesteld is eigen aan het persoonlijk onderhoud en belet geenszins de vaststelling dat verzoeker telkens, zij het soms na aansporing, in staat was een antwoord op het gestelde te verschaffen. Dat hij daarbij niet

volledig is in zijn antwoorden, of minstens onvoldoende duidelijk, is een bewering die verzoeker niet afdoende concretiseert en waarmee hij het geheel van de pertinente vaststellingen, op grond waarvan terecht tot de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas kan worden besloten, niet aan het wankelen vermag te brengen. Uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker de volledige vrijheid kreeg om alles te vertellen, dat de gestelde vragen betrekking hebben op de door verzoeker aangereikte elementen en dat het bovendien eenvoudige, duidelijke vragen betreffen die verzoeker doorgaans kennelijk kan volgen en waarvan hij de logica en inhoud, al dan niet na enige aansturing, correct begrijpt. Er was hierbij bijstand van een tolk Pashtou en verzoekers advocaat was aanwezig en kon zijn opmerkingen geven op het einde van het onderhoud. Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat verzoeker de kopieën van de notities van zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal opvroeg en bekwam en dat hij hierover geen opmerkingen overmaakte aan het commissariaat-generaal. Dit impliceert, overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5^{quater}, § 3, van de Vreemdelingenwet dat hij wordt geacht in te stemmen met de inhoud van deze notities.

Verzoeker slaagt er niet in op afdoende en overtuigende wijze aan te geven dat zijn antwoorden konden leiden tot een verkeerd begrip van wat hij bedoelde en tot schijnbare tegenstrijdigheden. Integendeel, de tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen vinden allen steun in het administratief dossier en zijn terecht en pertinent.

3.3.7.5. Verzoeker beperkt er zich in zijn verzoekschrift toe summier en op slechts enkele van de in de bestreden beslissing weerhouden en omstandig toegelichte tegenstrijdigheden en vaagheden in te gaan.

Waar hij oppert dat de verwerende partij niet kon besluiten tot de merkwaardigheid van het niet bezitten van een krik als eigenaar van een garagewinkel, merkt de Raad op dat het niet onredelijk voorkomt te oordelen dat een krik één van de basisbenodigdheden is voor iemand die auto's, zelfs als zouden dit slechts 'kleine' auto's zijn, herstelt. Toen verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud gevraagd werd waarom iemand die banden vervangt en een dergelijke zaak heeft geen krik heeft, antwoordt hij dat hij geen grote krik had en dat er naar zijn winkel enkel kleine wagens kwamen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 27). Er kan niet worden ingezien dat een vervanger van banden enkel een kleine krik zou hebben en dat er zich enkel 'kleine' auto's naar zijn winkel zouden begeven, hetgeen reeds wordt ontkracht door het relaas van verzoeker dat de leden van Daesh met een grote wagen naar zijn *shop* kwamen om een platte band te vervangen en lucht in de andere te steken. Aangezien verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud eerst uitdrukkelijk en ondubbelzinnig aangaf een krik te zijn gaan halen in de naast hem gelegen winkel, die een grotere krik heeft, kan niet worden ingezien waarom de leden van Daesh, zelfs al was er een band plat, niet meteen naar deze winkel zouden zijn gegaan of waarom verzoeker hen niet naar daar zou hebben verwezen, als die toch ernaast zou zijn gelegen. Waar verzoeker verklaarde dat er toen niemand in de ernaast gelegen winkel aanwezig was, kan net niet worden aangenomen dat hij net daar een grotere krik kon gaan halen. Daar komt nog bij dat verzoeker tijdens hetzelfde persoonlijk onderhoud, nadat hem gewezen wordt op de tegenstrijdigheid met zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken waar hij verklaarde dat de Daeshleden hem opdroegen de krik uit hun wagen te halen, plots overging tot het ontkennen van zijn eerdere verklaring dat hij bij de andere winkel een grotere krik ging halen en voor te houden dat hij de krik uit de auto van de Daeshleden haalde. Verzoekers eerste gezegden tijdens het persoonlijk onderhoud waren duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar (*ibid.*, p. 25) en de ontkenning hiervan, na confrontatie met een tegenstrijdigheid tussen die verklaring en zijn verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken, is niet ernstig. Hetzelfde geldt overigens voor de tegenstrijdigheid tussen zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en bij het commissariaat-generaal in verband met wanneer hij de munitie in de wagen van de Daeshleden precies opmerkte. Verzoeker laat deze pertinente tegenstrijdigheid, die steun vindt in het administratief dossier, volledig ongemoeid, zodat deze, bij gebrek aan dienstig verweer, onverminderd overeind blijft. Boudweg beweren dat na confrontatie met de tegenstrijdigheden blijkt dat verzoeker maar moeilijk beseft dat hij voor een normaal verstaander onvolledige antwoorden geeft, is niet ernstig en doet geen afbreuk aan de pertinentie van de tegenstrijdigheden. Verzoeker kan zich ook niet verschuilen achter de blote bewering in het verzoekschrift dat hij niet voldoende precies geantwoord heeft, om afbreuk te kunnen doen aan de tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen voor wat betreft het tijdstip van het openen van zijn winkel en het incident met Daesh aan zijn winkel. Al deze tegenstrijdigheden vinden steun in het administratief dossier en de Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoeker voor het overige geen enkele poging onderneemt om de overige pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing, die allen bijdragen tot de ongeloofwaardigheid van het voorgehouden relaas, met concrete argumenten te weerleggen. Bijgevolg blijven al deze vaststellingen, die steun vinden in de stukken van het administratief dossier, onverminderd overeind en worden zij beschouwd als zijnde hier hernomen.

Dat hij een voldoende kennis van zijn streek in Afghanistan kon tonen, doet dan weer geen afbreuk aan het geheel van vaststellingen op grond waarvan terecht tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas kan worden besloten. De Raad wijst erop dat elementen of gegevens in het voordeel van de vreemdeling niet noodzakelijk in de beslissing moeten worden opgenomen (RvS 19 december 2007, nr. 178.032). *In casu* doet het gegeven dat verzoeker wist te overtuigen van zijn afkomst geen enkele afbreuk aan de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing waaruit duidelijk blijkt dat aan het door hem voorgehouden asielrelaas geen enkel geloof kan worden gehecht. Ten andere toont dit net aan dat verzoeker in staat was gedegen, coherente en geloofwaardige verklaringen af te leggen over zijn leefwereld, zodat hij zich niet kan verschuilen achter zijn laaggeschooldheid om te verschonen waarom dit niet kon worden verwacht voor de gebeurtenissen die hij zelf heeft meegemaakt voor zijn vertrek, die de kern van zijn relaas betreffen en waarvan kan worden verwacht dat deze in het geheugen van verzoeker gegrift zouden staan zodat hij, ongeacht zijn voorgehouden laaggeschooldheid, bij machte mocht worden geacht hierover coherente en duidelijke verklaringen af te leggen, *quod non*.

3.3.7.6. Tot slot merkt de Raad op dat verzoeker geen verweer voert tegen de motieven uit de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de procedure voorgelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

3.3.7.7. In zijn aanvullende nota wijst verzoeker op het nieuwe element dat zijn nonkel op 10 september 2022 ontvoerd en vermoord werd door Daesh nadat verzoekers familie bij hem onderdook naar aanleiding van de ontvangen bedreigingen door Daesh na verzoekers vertrek. Ter staving hiervan voegt verzoeker een foto bij zijn aanvullende nota (stuk 1) van een filmpje waarbij hij van het overlijden van zijn nonkel door zijn familie op de hoogte wordt gebracht. Ter terechtzitting beaamt hij dit nieuw element en voegt hij eraan toe dat hij via zijn zus, met wie hij maandelijks in contact staat, vernam dat na de dood van zijn nonkel ook zijn broer is meegenomen en dat er geen nieuws van hem is.

In zoverre de dood van verzoekers nonkel volledig in het verlengde ligt van verzoekers beweerde problemen met Daesh, merkt de Raad op dat aan deze problemen evenwel geen geloof kan worden gehecht en dat aan de dood van zijn nonkel omwille van die problemen dan ook geen geloof kan worden gehecht. De Raad ontkent evenwel niet dat verzoekers nonkel overleden is, maar uit het bij de aanvullende nota gevoegde *screenshot* van een gesprek, waarop verzoeker beweert te staan afgebeeld samen met zijn overleden nonkel, kan geenszins worden afgeleid wanneer dit gesprek plaatsvond, wie de op de foto afgebeelde man precies is, laat staan wat de oorzaak van diens dood zou zijn.

Verzoekers bewering ter terechtzitting dat naderhand ook zijn broer werd ontvoerd, is niet meer dan een loutere bewering, waarvan geen enkel begin van bewijs voorligt. Hoe dan ook strookt dit niet met verzoekers eerdere verklaring dat zijn enige broer na zijn vertrek al was meegenomen door Daesh (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 10 en 30).

Waar verzoeker, onder verwijzing naar de stukken 2 en 3 zoals gevoegd bij de aanvullende nota, opwerpt dat er sinds eind 2021 een open conflict gaande is in de provincie Nangarhar tussen de taliban en Daesh, ziet de Raad niet in hoe dit de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde problemen met Daesh vermag te herstellen.

3.3.7.8. Uit het geheel van de motieven van de bestreden beslissing, die door de Raad tot de zijne worden gemaakt, blijkt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees dient te koesteren ten aanzien van Daesh omdat zij er hem zouden van verdenken hen te hebben verraden bij de voormalige Afghaanse autoriteiten.

3.3.7.9. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.3.7.10. In zoverre verzoeker betoogt een risico te lopen bij terugkeer omdat hij reeds voor de machtsovername het land was ontvlucht en als afgewezen verzoeker om internationale bescherming uit het Westen zal terugkeren, wijst de Raad op het volgende.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de-factoregering* opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-factotalibanregering*, evenals de provinciale *de-factoregeringen*, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-factoministerie* zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen

gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *"Guidance Note"* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen *"die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden"*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die *"verwesterd"* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi* tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid *"to play the game"*. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

In zijn verzoekschrift citeert verzoeker uit een arrest van de Raad van 31 maart 2022 waarin wordt gewezen op de EASO *COI Afghanistan* van januari 2022 en in zijn aanvullende nota wijst hij verder op enkele bevindingen uit de UNHCR *Guidance note on the international protection needs of people fleeing Afghanistan* van februari 2023. Met voormelde COI van het voormalige EASO van januari 2022 en met de in de aanvullende nota geciteerde bevindingen van de recente *Guidance Note* van UNHCR, is in de bovenstaande analyse reeds rekening gehouden.

In zoverre verzoeker aanvoert dat een terugkeer in de gemeenschap vaak wordt gezien als een bewijs van criminaliteit en dat dit een stigma van mislukking met zich kan meebrengen, herhaalt de Raad dat stigma en uitstoting slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier zijn gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. Evenmin brengt verzoeker enig concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen.

Verzoeker verblijft in België sinds augustus 2020. Hij verliet Afghanistan omstreeks augustus 2018 op achttienjarige leeftijd, waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Verzoeker toont niet aan dat hij niet langer in staat zou zijn om de Afghaanse gebruiken, waarden en normen waarin hij tot zijn achttiende is opgegroeid, terug op te nemen. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat hij, na een verblijf van twee jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en deze zich niet meer eigen zou kunnen maken bij een eventuele terugkeer. Dit geldt eens te meer nu verzoeker verklaart nog een familiaal netwerk te hebben in zijn regio van herkomst (administratief dossier, commissariaat-generaal, p. 10). Verder blijkt uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan, dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou.

Door louter te verwijzen naar algemene landeninformatie en naar zijn profiel als afgewezen asielzoeker in het Westen en door ter terechtzitting zonder enig stavingstuk aan te halen dat hij reeds meer dan twee jaar werkt, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Wat de verwijzing betreft naar het artikel in het Oostenrijkse dagblad *Kronen Zeitung* (geciteerd uit de EASO COI van januari 2022), wijst de Raad erop dat verzoeker hiermee slechts verwijst naar één passage hieruit en dat het van belang is om de precieze inhoud van het gesprek en de bijzondere context ervan

mee te nemen. Er werd met name specifiek aan de woordvoerder van de taliban gevraagd of hun regering Afghanistan, die geen recht hebben op asiel en mogelijk strafbare feiten hebben gepleegd, zouden terugnemen. Daarop antwoordde deze woordvoerder dat deze Afghanen worden teruggenomen en voor de rechtbank gebracht. Aldus blijkt niet dat deze passage verwijst naar elke Afghaanse terugkeerder, laat staan hij die geen criminele feiten heeft gepleegd.

Waar verzoeker in het verzoekschrift nog verwijst naar arrest nr. 270 813 van de Raad van 29 april 2020, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het arrest waarnaar hij verwijst kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, te meer daar er heden actuelere en meer informatie voorligt dan in maart 2022.

3.3.7.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.8.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.3.8.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen hieromtrent.

Artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b, van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoeker brengt met het stuk 5, gevoegd bij zijn aanvullende nota, geen elementen aan die hier anders kunnen over doen oordelen.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hij maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

3.3.8.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de

sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en '*unexploded ordnance*', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "*gevechten*", 994 als "*geweld tegen burgers*", en 477 als "*explosies/geweld op afstand*" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker laat evenwel geheel na persoonlijke omstandigheden aan te voeren waardoor hij, in vergelijking met andere personen, actueel een verhoogd risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon ten gevolge van het willekeurig geweld aldaar.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

3.3.8.4. Gelet op hetgeen voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

3.3.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.11. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift de schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet aanvoert, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

3.3.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad merkt op dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.3.13. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS